

at finde Anledning til at spørge Vælgerne; man gaar ud fra, at Vælgerne staar bagved.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde: Hvorfor skal vi egentlig tillægge hinanden andre Motiver end de kønneste, reneste og ædleste, hvorfor ikke optage alt i bedste Mening? Han mente, at det var ganske urigtigt af mig at mene, at de Konservative ikke havde været fuldkommen ærlige i deres Agitation i 1920, og han spurgte, om jeg da kan paavise, at han overfor os er optraadt anderledes. Det kan jeg naturligvis ikke. Jeg har ikke fulgt den Valgagitation, det ærede Medlem har ført i Viborg-Kredsen. I 1920 paaviste vi, at det bedste var, at Grænsen skulde bestemmes ved en fri Afstemning, og at vi derefter efter bedste Evne skulde søge at hjælpe dem paa den anden Side Grænsen ved at optræde saa human overfor de Tyske, der kom Nord for Grænsen, som vel muligt. Det er jo muligt, det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt i Viborg, at han troede paa, at dette var vort Ønske, men saa danner han en hæderlig Undtagelse; thi jeg har ikke truffet et eneste Sted i de Kredse, hvor jeg har været, hvor man ikke har sagt: I har ingen Interesse for de Danske i 2den Zone. Har det ærede Medlem Hr. Pürschel aldrig sagt, at vi ingen Interesse har for de Danske i 2den Zone, danner han virkelig en Undtagelse.

Saa kommer jeg til Slutning til Kærnen i Sagen. Mener det ærede Medlem Hr. Pürschel fremdeles, at hans Standpunkt i 1920 var rigtigt, at vi skulde have haft Internationaliseringsplanen fremmet, eller har han i Dag en anden Opfattelse? Vil han hjælpe os til at faa Statsministeren til at udlevere Planen, saa vi kan se, hvem der har Ret? Jeg opfordrer endnu en Gang det ærede Medlem til at være os behjælpelig med at afpresse Statsministeren disse Planer eller sige: Vi tier stille med dem, for vi fortryder, hvad vi foretog os i 1920, da vi arbejdede for denne Plan.

**Hauge:** Det ærede Medlem Hr. Vanggaard og nu sidst det ærede Medlem Hr. Pürschel har talt om, at man skulde tilstræbe Ro om det sønderjydske Spørgsmaal, og man skulde vise Respekt for hindandens Opfattelser dette Spørgsmaal vedrørende. Jeg kan tiltræde begge Dele. Det er klart, at det for den danske Nation er af overordentlig stor Vigtighed, at Ro tilvejebringes, saa vidt det overhovedet er muligt, og indbyrdes kan vi jo ikke vinde noget ved, at vi ikke vil anerkende hin-

andens Motiver som redelige. Men jeg tror ikke, at det er det ærede Medlem Hr. Vanggaard, der skal mane til Ro, lige saa lidt som jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har særlig Beføjelse til at tale om, at der skal vises Respekt for de Standpunkter, man indtager fra de to Sider. Jeg mindes alt for vel, hvad man sagde til os i Foraaret 1920. Jeg mindes alt for vel, at man vilde rejse Skamstøtter rundt omkring i Landet, ikke blot for Ministeriet Zahle, thi det fik endda være, hvad det var — naar man ved, hvorledes det konservative Folkeparti og Venstre paa det Tidspunkt havde det, kunde man jo ikke vente stort andet —, men man vilde ogsaa gøre det for Sønderjydernes Førstemand gennem mange Aar, H. P. Hanssen. Stort videre kunde man dog egentlig ikke drive det overfor Modparten. Det var ikke at vise Respekt overfor den Opfattelse, vi gjorde gældende; det var at vise Haan og Ringagt, saa vidt det overhovedet var muligt.

Og hvad nu Roen angaar, er Forholdet dette, at Uroen vedligeholdes stadig af den Kreds, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard er saa nær beslagtet med. Det er ikke mere end nogle faa Dage siden, der blev holdt et Møde af Grænseforeningen her i København, Mødets Talere blev refereret udførligt i Regeringens Hovedstads- presse fra begge Lejre. En af Talerne var Forfatteren Thorkild Gravlund; hans Tale refereres udførligt i „Nationaltidende“, og jeg gaar ud fra, at naar et Blad publicerer en Tale saa udførligt, som Tilfældet er her, er det dets Hensigt, at saa mange som muligt skal have Kendskab til Talen og paavirkes af den. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere en Del af denne Tale: „Dansk Folkeæt og dansk Folkekultur gik fra Oldtiden til Bjderen. Men ikke blot radikale og Socialdemokrater, til Dels ogsaa Venstre og Konservative, nægtede at tage Konsekvensen af denne Kendsgerning. Kan et Folk svinge de tusindaarige Grænser? Det er sket saadan. Dansken tabte Slaget, hvem vandt det? Vi lever under et Slags Fremmedvælde; det er ikke vor egen Aand, som hersker. Det er Europæismen og Verdensborgerskab, Kosmopolisme, præget af en fremmed Intelligens. Kosmopoliter og Kristenhedens fladeste Figurer fandt hinanden i den Grænse. Gammel dansk Almue med det gode og ærlige Hjemstavnspreg forhaanes. I Stedet dukker andre Skikkelser op: Verdensborgeren med den fremmed paavirkede Aand, Skolemanden, som staar trofast ved hans Side, og den bondefødte Parlamentariker, der